

عنوان مقاله:

تاثیر تغییرات سرمایه در گردش بر صورت جریانها و جوه نقدی

محل انتشار:

ششمین کنفرانس بین المللی تحقیقات بین رشته ای در مدیریت، حسابداری و اقتصاد در ایران (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 8

نویسنده:

ملیحه فکور حدادیان - معاون آموزشی و پژوهشی، دپارتمان حسابداری، دانشگاه فنی و حرفه ای، نیشابور، ایران

خلاصه مقاله:

اصطلاح سرمایه در گردش به دارایی های جاری شرکت شامل موجودی کالا و بدهیهای جاری آن، اطلاق میشود. مدیریت سرمایه در گردش ادامه فعالیت شرکت را تضمین میکند و با دریافت و پرداخت وجه نقد شناسایی میشود. مدیریت سرمایه در گردش درواقع یک استراتژی حسابداری مدیریت است که تمرکز آن بر روی تامین سطوح موردنیاز برای اجزای سرمایه در گردش شامل دارایی ها و بدهی های جاری است. مدیریت سرمایه در گردش تضمین میکند که یک شرکت جریان پول نقد کافی برای پرداخت بدهی های کوتاه مدت و هزینه های عملیاتی خود در اختیار دارد. سرمایه در گردش به طور کلی شامل دو بخش متمایز است. سرمایه در گردش ثابت که در سطح معینی برای انجام عملیات روزمره شرکت نگهداری می شود و سرمایه در گردش متغیر که در زمان های خاص در طول زمان مورد نیاز هستند. در سال های اخیر بسیاری از شرکت ها با وضعیت نامناسب نقدینگی مواجه اند که بررسی عوامل مرتبط با این وضعیت حائز اهمیت است. مدیریت سرمایه در گردش کارا، به عنوان یکی از ابعاد مهم شیوه های مدیریت مالی، در همه اشکال سازمانی شناخته شده است. وجود ادبیات وسیع که بدان اشاره خواهد شد نشان می دهد که مدیریت سرمایه در گردش کارا، به طور مستقیم روی نقدینگی و سودآوری شرکتها تاثیر می گذارد احتمال ورشکستگی برای شرکتهایی که در معرض مدیریت نادرست سرمایه در گردش قرار دارند، حتی با وجود سودآوری مثبت، افزایش می یابد. مدیریت سرمایه در گردش با دارایی ها و بدهی های جاری سروکار دارد. داراییهای جاری یک شرکت قسمت قابل توجهی از کل دارایی های آن را تشکیل می دهد. سطوح بیش از حد دارایی های جاری می تواند منجر به تحقق بازده سرمایه گذاری کمتر از حد متعارف شود. با وجود این، شرکت هایی که دارایی های جاری کمی دارند در روند عادی عملیات، کمبودها و مشکلاتی خواهند داشت. مدیریت سرمایه در گردش کارا، شامل برنامه ریزی و کنترل دارایی ها و بدهی های جاری به گونه ای است که ریسک ناتوانی در برآورده کردن تعهدات کوتاه مدت از یک طرف و اجتناب از سرمایه گذاری بیش از حد در دارایی های جاری را از طرف دیگر، برطرف نماید. یکی از معیارهای جامع مدیریت سرمایه در گردش، چرخه تبدیل به نقد است، که همه جریانها مالی وابسته به موجودی کالا، دریافتنی ها و پرداختنی ها را در نظر می گیرد. پیوند سنتی بین چرخه تبدیل به نقد با سودآوری و ارزش شرکت این است که کاهش چرخه تبدیل به نقد، با کاهش مدت زمانی که وجوه نقد در سرمایه در گردش حبس می شود، ارزش بازار و سودآوری شرکت را افزایش می دهد. این امر می تواند با کوتاه شدن دوره تبدیل موجودی ها، بوسیله فروش کالاها به مشتریان و کوتاه شدن دوره وصول مطالبات، با تسریع در وصول و با طولانی شدن دوره تعویق پرداختنی ها بوسیله تاخیر در پرداخت به تامین کنندگان تحقق یابد. از طرف دیگر کوتاه بودن چرخه تبدیل به نقد می تواند به سودآوری شرکت لطمه وارد کند. کاهش دوره تبدیل موجودیها می تواند هزینه های کمبود را افزایش دهد، کوتاه شدن دوره وصول دریافتنی ها باعث می شود شرکت مشتریان معتبرش را از دست دهد و طولانی شدن دوره تعویق پرداختنی ها می ...

کلمات کلیدی:

سرمایه در گردش، سود آوری، وجوه نقد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1275549>

